

Igga pissoke kolipois jo sedda teab, et
Ma ferra otsata suur, ja minna jooskko siis
ni paljo ja ni kaugel, kui iol jallad suntwad:
ma seisani ifka mailma keskpaikas, —
sest mailm woi Ma on ümmargune.

Rui ma siis sure mailma kesk kohtas sei-
san, siis ollen ma temma keskel, sedda mõda
on, siis föhtisse mailma keskpaik. Ja se
on ni selge, kui wähhā woib.

Keik mo kehha käib ja ligub föhhö üm-
ber; teised innimessed seggiwad minno üm-
ber, kas liggidal ehk kaugel; ja päike, ku ja
tähhed käiwad meie keikide ümber. Sest
siis on föht se õige keskpaik igast küljest:
eest ja taakka, üllewell ja alt.

Rui meie waewaks wöttame föhhö asja
täieminni tähhele panna, kül siis warsti arro
same, et föht siin ilmas keige ennam nalja
ja tot teeb: sest keik, mis enne tehtud, ehk
mis nüüd ja eddespiddi tehhaesse, se sun-
nib ifka keik föhhö pärast.

Mis Ma peäl on, käib ja ligub, uiub ja
kaswab: härjad ja lehmad, kallad ja linnud,

ounad ja marjad, kartuhwled ja falifad, ja
paljo muud nende sarnast, keik lippab ja
lendab, uiub ja kaswab patta woi potti,
paeast waagnasse, waagnast suhho, ja suust
föhto.

Kelle pärast ilmas olleme jubba kui lap-
sed hommikust öhtuni waewa nainud? Kelle
pärast, kui täie ea pölli käes, higgistab
hommikust öhtuni pöllomees pöllal ehk hei-
namaal, tislär pengi åres, sep allasi körwas
ja igga ammetmees omma ammeti jures?
Kelle pärast on ülemaid ja allamaid ifka ja
allati, ööd ja páwad murres? Mis panneb
meid tööhiggi foorma al monda korda süd-
damest öhkama? — Eks se keik sunni toi-
dusse pärast? Ja toidust on tarvis tööh-
hule. — Se weike näoto köht on keikide
innimeste teggemiste suut wedro, mis keik
teised wårgid kange wåega likuma panneb.
Laewamees lähhäb föhhisewa merre peale;
mäe-mees lähhäb suggawasse ja pimmedasse
Ma pöue, farjane farja; kolitud mees loeb
ja kirjutab suri ramatuid; worimees nöppel-